

[Mette Madsen]

Hr. Poulsaard sagde også noget om, at de var jo så privilegerede på Det kgl. Teater, fordi de havde et arbejde, der var deres hobby, og derfor skulle man efter hr. Poulsaards mening ikke have noget særligt for det i løn.

Jeg vil godt sige til hr. Poulsaard, som jo er praktisk landmand, at han ved sikkert, at der er mange, der betragter det at være landmand som et privilegium. Det at arbejde med jord, arbejde med noget, der gror, arbejde med dyr, noget, der er levende, det er et privilegium. Men jeg vil da ikke tro, at hr. Poulsaard ville synes, at man ikke skulle have ret meget for det, at man skulle gå for måske en halv snes kroner i timen, fordi man havde dugdråberne i græsset kl. 5 om morgenen, og fordi grisene slog krølle på halen, når man kom ud og ville give dem mad.

Hr. Poulsaard sagde også, at elevatorer og trapper manglede man ganske vist derovre hist og pist, men det kunne man vel leve uden. Der må jeg igen vende tilbage til landbruget og sige, at hr. Poulsaard bruger vel heller ikke en hakke i stedet for en plov. Hr. Poulsaard går vel selv ind for mekaniseringen inden for landbruget. Ellers skulle man jo som i gamle dage bruge en umådelig mæsse tid. Det, der har gjort, at landbruget er blevet mekaniseret, er jo netop, at man sparer tid, og tid koster penge. Det er også derfor, Det kgl. Teater skal rationaliseres og mekaniseres.

Hr. Melchior var ude med boksehandskerne. Jeg skal ikke give tilbage, hvad han gav til socialdemokratiet og venstre og ministeren. Vi kan selv forsvare os både her og senere. Men teaterdirektøren, som ikke kan tage ordet her i dag, vil jeg godt forsvare lidt.

Hr. Melchior talte om en teaterdirektør, der knækkede halsen. I aftes så vi »Den Gale fra Chaillot«, en strålende forestilling, hvor for øvrigt også to fra balletten medvirkede, altså en blandingsforestilling. Vi har set »Elverhøj«, en vidunderlig forestilling, i år. Balletten har vist det ypperste, den har vist i mange år, med »Voluntaries«, og inden for operaen har vi »Maskerade«, »Maskeballet« og »Rosenkavaleren«. Vi har på eksperimentalscenen »Båndet«.

Jeg tror nok, at jeg må sige til hr. Melchior ved at citere Heine: »Mein Liebchen, was willst du mehr?«

Fru Lis Starcke talte om at lukke teatret, for det kunne være praktisk at få at vide, om vi kunne undvære teatret. Jeg går i stedet for ind for, at man skal prøve at undgå lukning af teatret, så vidt det er muligt i en byggeperiode, og sende teatret ud i landet. En forøget turnévirkosomhed ville også give os et grundlag for at vurdere, hvor stort behovet er for antallet af turnéforestillinger.

Der er jo fra mange sider udtrykt betænkelighed ved, at arbejdet går langsommere, end køreplanerne forudsatte. Der må jeg sige, at det bekymrer også mig, men det er et kæmpestort materiale at arbejde sig igennem, bl. a. i målsætningsudvalget, og lokalplanen tager jo også længere tid, end vi havde regnet med.

Jeg vil gerne sige her til slut så indtrængende, som jeg kan, at teatrets lokale- og ansættelsesmæssige forhold i den grad er ved at gå i hårdknude, at det ikke bare er i den ellevte time, vi nu er ved at beslutte os til at gøre noget, klokken er faktisk en kvart i tolv.

Formanden:

Jeg kommer vist til at gøre fru Mette Madsen opmærksom på, at når den røde lampe lyser her, betyder det desværre ikke fuld sal, men at taletiden er udløbet.

Melchior (CD):

Jeg havde foretrukket, at formanden havde ventet med denne påpegning til efter mit indlæg.

Måtte jeg have lov til at sige til hr. Ole Henriksen, som sagde, at proceduren skal fortsætte, at det skal den da, jeg har ikke hørt hverken hos det konservative folkeparti talere eller hos CD, at den ikke skulle fortsætte.

Må jeg sige til hr. Ib Nørlund, som talte om, at man ved at ændre på Det kgl. Teater er ved at give sit eget fallerede kapitalistiske system et ekstra dødsstød, at sandheden naturligvis er den modsatte. Man beviser dets levedygtighed ved, at det evner at forny sig.

Fru Grethe Philip sagde, at hun var glad for, at det konservative folkeparti havde kærlighed til Det kgl. Teater, og at hun håbede, at det var det, der var det fremherskende, og ikke spareforanstaltninger eller spareadvarsler fra tidligere tider. Det blev ligesom sat op, som om kærlighed og sparsommelighed